
Det kristenfjendske Tyskland

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Det kristenfjendske Tyskland

4

Det kristenfjendske Tyskland

Det kristenfjendske Tyskland

Det kristenfjendske Tyskland

Af Sognepræst Kaj Munk

Jyllandsposten, 29.11.1936[1]

Genoptrykt i "Himmel og Jord" Pag 157-62[2]

Overskriften betyder ikke, Tyskland er kristenfjendsk, men at der er et Tyskland, der er det. Som en Hilsen fra dette Tyskland har Reitzels Forlag udsendt en Oversættelse "Min Hjemstavnstro", af Gustav Frenssens "Der Glaube des Nordmark". Den er kun paa 135 Sider, men uhyggelig paa dem alle 135. Den fortæller - meget imod sin Vilje - om, hvor svært det maa være at hedde Hitler.

Gustav Frenssen maa nu have naaet ind i Halvfjerdserne. Han var i sin Ungdom Præst i Ditmarsken, men begyndte at skrive Bøger, havde Held med sig og tjente nok til, at han kunde leve af sine Forfatterindtægter alene og hænge Kjolen ind i Klædeskabet. Det er smerteligt at se en Mand "ind under Haarene hvide" forraade den Herre, han dog i sin Ungdom tjente af ærligt Hjerte. Og det er smerteligt at se en Kirkens Søn vende sig mod sin gamle Mor og slaa hende i Ansigtet, dobbelt smerteligt, naar det sker i den Stund, hun sidder i Nød.

Men hvis nu Manden virkelig har skiftet Overbevisning? Ja, vist saa. Gør det det mindre smerteligt?

Kristendommen duer altsaa ikke mere, ifølge Frenssen. I hvert Fald ikke i Tyskland. Denne Læresætning belægges tykt med Grunde. Beretningerne om Kristus er først nedskrevet 70-80 Aar efter hans Død; ergo er der i Bibelen ikke eet Udsagn om ham, der kan være fuldt paalideligt. Og Folkene i Ditmarsken gaar ikke i Kirke; er det ikke et fuldgyldigt Bevis paa, at Kristendommen er hensygnende? Men Hovedsagen, det altoverskyggende, er selvfølgelig dette Faktum, at en semitisk Religion slet ikke staar til det ædle ariske Sind. Det gamle Testamente med dets uhumske Jødehistorier, det nye Testamente med dets Blodteologi og dets Sammensur af hebraisk og græsk og romersk Lægmandsfilosofien er snart utilstrækkelige, snart direkte skadelige for en Folkesjæl, der selv sidder inde med Aander som Herman Etruskeren og Goethe og Nietzsche. "Al germansk Videnskab er dybest set gudfrygtig, from og fuld af Ærefrygt". Al. Altsaa ogsaa Krupps.

Nuvel, den kristne Religion duer ikke. I hvert fald ikke for Arierne. De elendige Italienerne og Franskmænd kan den maaske slaa til for endnu en Aarrække. "De romanske Folk bekymrer sig ifølge deres Natur ikke meget om sandt eller usandt i Religionsanliggender. Den italienske Fisker eller Vinavler og den franske Smaaaborger bekymrer sig ikke om sandt eller usandt. Med det germanske Menneske er det anderledes. Det er dybere, mere sandfærdigt, mere ansvarsbevidst og frommere" Ja, det staar der. Saadan skriver en tysk Forfatter, hvis Bøger er gaaet i Hundredtusinder.

Dér har da Germaneren siddet i 1500 Aar med en Religion i Hænderne, som nu pludselig er ravgal og næsten forbryderisk. Que faire? Slet ingen Religion for Fremtiden? Nej, det

gaar ikke; dertil er han for from. Asathor da? Heller ikke, han har været begravet for længe. Saa er der jo ikke andet for, end at Gustav Frenssen maa lægge ud og lave en selv. Hvad en elendig Tømrersøn fra det gudsforgaaende Palæstina kunde brokke sammen, maa det jo være en smal Sag for en Snedkersøn fra det nordiske Ditmarsken at gøre bedre. Og Frenssen indfører saa en Gud, der hedder Altet, og om hvem han oplyser, at det er det samme som Verden. Og denne Gud har den store Fordel fremfor Jødeguden Jehova, at han egner sig for det nordiske Menneske.

Men nu spørger jeg: Egner han sig saa for det jødiske Menneske? (Undskyld, at jeg er saa antikveret, at jeg ligeud regner en Jøde for et Menneske!) Det gør han vel sagtens ikke. Hvad der sømmer sig for Jupiter, sømmer sig ikke for en Okse; og hvad der egner sig for en Semit, kan umuligt passe for en Preusser. Og de smaa Franskmænd og Italienerne, de kan vel heller ikke række saa højt, at de kan have Gud sammen med en granvoksen Arier? Vi vender altsaa tilbage til den gode gamle Praksis, at Jøderne har Jehova og Filistrene Dagon og Franskmændene en Madonnamariannegrisette og Tyskerne Altet. Det giver noget at tænke over. Det var ikke noget ubeskedent Navn til en Nationalgud: Altet.

Hvilket Nonsens, Hr. Pastor emeritus Frenssen! I bedste Fald Nonsens! For vi skal vel ikke se dybere og sige: Raahed - Preusserraahed, kendt særligt godt af os Danske fra Köllerperioden.

Lad mig for ikke at misforstaa bekende følgende: Ingen Dansk kan ære Hitlers Daad mer end jeg. Grænseløst beundrer jeg, at det har været en Mand muligt midt i Parlamentarismens Dirt-track, i Fortvivlelsens Dal efter Nederlaget at faa Vognen kørt op ad Bjerget igen. Et knust Folk, et Folk paa Vej til Selvfortæren og Raadnen, har han enet og helet, har han frigjort og skænket Troen paa sig selv. At han har maattet bruge Midler, der kan kritiseres af Smaafolk, som aldrig selv har prøvet at have Fingrene i Klemme, var en Nødvendighed At Jøder (jeg siger ikke Jøderne) havde tilsmudsket sig en Rolle i Tyskland under Opløsningen, der gør det vanskeligt for udenforstaaende at snakke med i, hvad der sker dem nu, er tænkeligt; de kan i Emsighed for at plyndre Grenen have bøjet den saa dybt, at den maatte svirpe stygt i Ansigtet, naar den engang slog tilbage. Og vi ved jo ogsaa nok, at naar man driver Jagt paa Aber i Junglen, fordi de raserer Plantagerne, skyder man ned for Fode af dem, enten de har været med til Raseringen eller ej

Jo, men her er ikke Tale om Aber. Og at hele Jødefolket er en Samling umenneskeligt Udskud, uden Undtagelser eller med saa faa Undtagelser, at disse blot bekræfter Reglen, bilder man ikke Menneskeheden ind. Det er godt nok, at Tyskland har faaet gengivet Troen paa sig selv. Maaske Tyskerne var sunket saa dybt i Selvforkastelse, at det var nødvendigt at bøje Stokken saa meget til den anden Side, at man maatte sige dem, at egentlig var de alle en Slags Overmennesker. Men denne Lære skulde nødvendig gaa ind i Folkets Blod og blive siddende der; for saa er Hitler ikke Hitler, men bare en Gammelpreusser af dem, der forklarede Sønderjyder, at det var en Lykke for dumme Dänen at blive indkorpereret i tysk Kultur. Det var den Aand, der førte til Versaillesfreden for Tyskland, og skal den atter have Hjemret i det tyske Folk, vil den føre til nye Versailles'er, indtil Giftgassen og Dysenterien har fortæret et af Verdens skønneste Riger. Vi aner det, vi aner det, at det er denne Aand,

Aanden fra Helvede, der - med Guds Hjælp, uden at han selv aner det - taler gennem den lille Frenssens Mund, naar han udnævner "Altet" til at være tysk Nationalgud.

For os Nordboer er der noget ulideligt i Tyskernes Apoteosering af det nordiske. Vi spørger med et Smil, om Arieraanden da er noget saa gevaldigt, siden den i 15 Aarhundreder har ladet sig tyrannisere af en Snotting som Jehova. Vi tvivler om det tyske Blods Kraft, naar vi hører, at det helt igennem fordærvet i et Individ, fra hvis Bedstemor en Smule ikke-arisk Tilsætning tør formodes. Vi falder i Staver over, at de højnordiske Folkeslag - og saa længe Hitler endnu ikke har flyttet rundt med Polerne, maa vi Skandinaver vel have Lov at kalde os endnu mere nordiske end selv Tyskerne - er durch und durch marxistiske; Nygaardsvold, Hansson, Stauning. Og vi faldet i et Dyb af Undren over, at for at hævde sig i Verden skal saa stolt og rank en Stamme som den germanske ud og søge Forbund med Italienere og Japanere. Endelig bemærker vi, at det er et germansk Folk, der regerer Jorden, men ikke det tyske, derimod det engelske, som altid har haft Raad til at undlade at gøre opmærksom paa egen Fortræffelighed og aldrig behøvet at skaffe sig Daabsattest for sin Bedstemor.

Frenssen har Ret i (men har ikke Æren af den Opdagelse, for den er paa Alder med Bibelen selv), at der er meget i Bibelen, der ikke har Bud til alle. Allerede Peters andet Brev er paa det rene med, at Paulus somme Tider skriver noget, der er svært at forstaa. "Vor kære Broder Paulus", som Forfatteren siger; de har altsaa ogsaa dengang imellem Venner indledt et Saar med et Plaster. Heller ikke jeg opbygges af Paulus, naar Rabbineren farer i ham, og han begynder at konstruere Kristusser. Men det gør saa maaske andre. Lammekød bliver ved at være af et Lam, hvor mangan Smag det end tilberedes for. Og hvad betyder alle disse Udenværker overfor det centrale i Kristendommen? Hvad er da det centrale i Kristendommen? Ikke Golgata, ikke Forsoningsdød, ikke Treenighed, ikke Syndsforladelse, ikke Jomfrufødsel, ikke Altergang. Det centrale i Kristendommen er Jesus. Ikke mindre. Nej, men da saa min Sandten heller ikke mere.

Er det andet end en Udflugt, en Glose? Ja, der er en Personlighed, Liv.

Men denne Jesu var ikke-Arier? Det maa indrømmes. Da Gud skulde have født sin Søn, kunde han ikke bruge et Herskerfolk med Anlæg for Højhedsvanvid. Lad os være imødekommende overfor moderne tysk Tankegang og sige: Han maatte bruge et Udskudsfolk, for at der ingen Anseelse skulde være ved ham, for at han skulde virke saa udelukkende ved det, han var, ved Aand.

Og dette skal Hr. Frenssen have at vide: Det er stort at være Arier, men det er dog endnu større at være Menneske. Naar et Menneske, naar et Folk i Selvtilbedelse sætter sig udenfor, over Menneskehedens Samfund, faar det Lov til det og henter sig derude i Æterens fornemme Kulde den Ensomhedens Influenza, som fylder Verdensrummets Nat med de Vanviddets Febersyner, som kun den haarde Død bringer Udfrielse fra. Spørg Overmennesket Nietzsche! Jesus var Jøde, men Davidssøn og Menneskesøn var to Titler, han mægtede at forene saa suverænt, at to Aartusinder har bøjet sig for det.

Men hans Gud var dog Jehova, og en Jødegud egner sig ikke for et nordisk Folk?

Det fremgaar ikke af Bibelens Beretninger, at Jehova heller "egnede sig" for det jødiske

Folk. Der stod en evig Splid imellem Israel og Jahve. I det Øjeblik, et Folk har en Gud, der "egner sig" for det, har det ikke længere nogen Gud. Ogsaa dengang var der Mennesker, der hellere vilde dyrke Baal og Astarte og "Altet", men Profeterne gav dem ikke lov.

Men forøvrigt var Jesu Gud ikke Jehova, men - ja, men *Altet*. Ikke i Frenssens forvrølede Betydning, at hele den blinde og fortumlede Tilværelse kan kaldes en Gud; den hedder *Altet*, og der er ingen Grund til at døbe den om. Men Jesu Gud er *Altet* i den Forstand, at hans Majestæt overskygger alt og hans Kærlighed omfatter alle - ganske uafhængigt af Daabsattester for Bedstemødrene.

Og naar der nu rases mod Uhumskhederne i det gamle Testamente, er der kun at sige, at Bibelen er en hensynsløst ærlig Bog. Netop derfor er den Bibelen, Livets Bog. Den er ikke forfattet af Morten Korch. Skal der skrives en Tysklandshistorie, hvor alle Germaner opbyggeligt er Helte og Halvguder, kan der utvivlsomt ogsaa til det Stykke Arbejde fremskaffes Frenssener. Den bliver da fri for Uhumskheder og selv helt igennem uhumsk. Næmlig løgnagtig. En sandfærdig Tysklandshistorie vil saa lidt som nogen anden Fædrelandshistorie kunne undgaa at konkurrere med Bibelens Beretninger om Menneskers Natside. Röhm var mig bekendt fuldblods Arier og fuldblods Nationalsocialist og fuldblods noget tredie. Alle have vi syndet, og os fattes Ære for Gud. Ogsaa den subtile Kvindebedærver Goethe.

Svært, svært, svært at være der Führer. Han skal slaas med Vinternød og Raastofmangel, han skal slaas med Kommuniste og Marxister, og han skal være Ven med Heil-Generaler og frafaldne Præster, der ser det som deres Mission at overhitlere Hitler.

Kaj Munk.